

Hálaadás Sepsiszentgyörgyön

Tizenkét éve szentelték fel Sepsiszentgyörgyön az új evangélikus templomot. A mintegy ezer lelket számláló gyülekezet sokat köszönhet *Mózes Árpád* akkori püspöknek, aki szárnyai alá vette a közösséget, és nem kevés „kilincseléssel”, utánajárással megvalósította régi álmát. Két évvel ezelőtt – a kelenföldi testvérgyülekezet mintájára – elhatározták, hogy minden esztendőben megemlékeznek eme örvendetes eseményről.

A kelenföldieket képviselve vehettem részt az idei ünnepségsorozaton, amely október 23–24. között zajlott. A szentgyörgyiek – mint mindig – most is kitettek magukért. Az alkalom a szombati gyermekmússal kezdődött, ahol két talpraesett tanító néni segítségével a gyermekek énekeket tanultak, és kézműveskedtek.

Délután koncertre gyűlt össze a népes társaság, és e sorok írójának igei gondolatait követően *dr. Kovács L. Attila* teológiai tanár, orgonaművész Luther-énekdolgozásokkal és Bach-művekkel gyönyörködtette a hallgatóságot. A szeretetvendégség keretében bepillantást nyerhettünk *Zelenák József* Ausztráliában végzett szolgálatába, majd az alkalmat közös koccintás és vacsora zárta.

Vasárnap, az ünnepi istentiszteleten *Mózes Árpád* püspök szavai sokunkat elgondolkoztattak. Emlekezett az elmúlt időkre, ami-

kor sokunkban az tartotta a lelket, hogy „átélhettük, bőrünkön érezhettük”, milyen erőt tud nyújtani a tényleges segítség, az egymást erősen megfogó, átkaroló kezek. Prédikációjában kiemelte, hogy most is erre van szükségünk az erdélyi evangélikusoknak. Mert bár új szelek fújnak, és ezek a szelek sok-sok nehézséget hoznak,

képekről, szimbólumokról. Téves felfogás, hogy a székekre utaló nap és hold pogány szimbólum lenne. Először *I. András* királyunk hímeztette a hadba vonuló székekre zászlajára, amikor azok a kereszties hadjáratba indultak. Azt jelentette, amit ma is: Isten kegyelme éjjel és nappal az övével marad.

Krisztus erejétől megerősödhetünk, mert neki ma is célja van az életünkkel.

Az istentiszteleten került sor a templom újonnan elkészített zászlójának felavatására. *Rab Sándor* tanár értékes magyarázatot nyújtott a zászlón található jel-

A sepsiszentgyörgyi kicsiny gyülekezet is ebben bízunk; hogy „megfogya bár, de törve nem”, Isten kegyelméből megmaradhatnak annak, akik: Krisztus követőinek, magyarnak és evangélikusnak.

DR. BLÁZY ÁRPÁDNÉ

„Mária megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette...” (Lk 2,7)

Jézus világra jöttében tulajdonképpen nincsen semmi rendkívüli, ellenkezőleg: a körülmények az átlagosnál egyszerűbbek, szánalmasan szegényesek. A szülők úton vannak, otthonuktól távol, a színhely egy összetákolt, barlangszerű istálló, a szükséges meleget legfeljebb az állatok párja szolgáltatja. Ki tudja, Józsefnek kívül volt-e a tapasztalatlan Máriának segítsége, s a szülés után jutott-e neki erőt adó táplálék.

Mai karácsonyainkon gazdagon terített az asztal, csillog a karácsonyfa, alatta ajándékok bősége, a meghitt családi fészék szereteteinket öleli magába. Mindnyájan méltatlankodnánk, sőt fel is háborodnánk, ha egyszer egy esztendőben, s talán éppen karácsony szent estéjén ilyen „betlehemi” körülmények közé juttatna minket az Isten.

Pedig éppen neki tetszett így. Így akarta. Ez is része annak, hogy Jézus, Isten elsőszülött fia valóságos emberré lett. Az emberi sorsok közül pedig a legnehezebbeket választotta: egy megvetett, sokat üldözött nép körében, a római világbirodalom által leigázott országban, elszegényedett család

tagjaként vette fel a halandó emberi létet.

Jézus születésével az Isten felmagasztalta, kitüntette az emberi életet. Ha sorsunk nehéz, adjon erőt, hogy Jézus is ezt a sorsot élte! Ha életünket túlságosan profánnak, Istentől távolinak érezzük, tudjuk meg: Jézus élete megszenteli életünket. Mindennapjaink is az Istenéi. S nehézségeket hordozva, betegség terhe alatt, sőt a halál árnyékában is teljes életet élhetünk, mert Jézus embernek

született. Magára vette a legnehezebb emberi életet, ezzel segít nekünk is megszeretni sorsunkat.

A jászolban a Kisdéd, a ma született Jézus. Egészen olyan, amilyennek mi születünk. És mégis más: Ő a Messiás. A *mindnyájunkért* született Krisztus!

ID. ZÁSZKALICZKY PÁL

(Az írás a *Harmat* Kiadó gondozásában megjelent A várakozás megszentelése című kötetben olvasható.)

FOTÓ: BODA ZSUZSA

Menekülés és megváltás

Tenyérnyi ikon alakjaiban ismerhetünk rá a szent családra. Nem a megszokott betlehemes környezetből sugároznak felénk a boldog, átszellemült szülői tekintetek. Éppen menekülőben pillantunk rájuk, amint a védelmező anya, Mária és a kissé hátramaradt József lóháton mentik kisdedük életét. Menekülnek a hatalom arroganciája elől. Otthonuk helyett Egyiptom földje felé tartanak, távoli, rabszolgamúltat idéző vidékre. Gondolhatnánk, milyen reménytelenül esetleges ez a kezdet: menekülőben a világ megváltója.

Isten terve azonban célba juttatja őket. Így olvassuk az evangéliumban Jézusról: „*Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: »Egyiptomból hívtam el fiamat.«*” (Mt 2,15) Ez a megmenekített fiú cseperedik fel, hogy megváltó, menekítő munkája mindent betöltsön, és közel érkezzon minden emberhez.

Vajon otthonainkba megérkezett-e ez a menekült státusú király? Visszatérésében egy új királyság, az erőszak gyakorlatával szakító hatalom és erő kerül bele a legkülönbözőbb emberi kapcsolatokba. A szeretet tiszta érintésével, a kicsinyek felé meghirdetett gyógyító, helyreállító munkájával alapjaiban változik meg az emberi lét minősége.

Mi magunk is sok minden elől menekülünk. A természet pusztító csapásai elől. Talán az önmagunkkal és a közösségeinkkel való őszinte szembenézés elől. Máskor a túlzott elvárások, a teljesítmény kényszere vagy éppen a jogos felelősségre vonás elől. Menekülésünkben ott tátong megannyi helyreállíthatatlannak tűnő, a bi-

zalomvesztés emlékeit őrző szakadék. Legnagyobb elesettségünket jelzi, ha éppen a Megváltó elől menekülünk.

Jézus a menekülő emberhez, hozzánk érkezik adventben is. Hogy ne kelljen tőle távoli, idegen helyeken vesztegetni az időt, energiát, életet. Hogy az ünnepi találkozások mélyén ne maradjon

fájdalmas üresség és szakadék. Ezért a vele való találkozásra hív bennünket, hogy meneküléshez szokott természetünk végre nála találjon menedéket. Hogy rossz emlékü sebek gyógyuljanak az ünnep legnagyobb esélyt adó találkozásában, a megváltó Jézushoz menekülve. Hogy most először vagy sokadszor életünkben helyreálljon a bizalom Istennel.

„Szent, örök Isten, nincsen hova lennem. / Bárhova futnék, te utolérsz engem. / Egy menekvés van: hozzád térni, / Szívem kitaríni, irgalmat kérni.” (EÉ 431,1)

ARADI GYÖRGY

Szépfolusi István evangélikus lelkészre emlékeztek

Tíz éve, 2000. november 28-án hunyt el *Szépfolusi István* bécsi evangélikus lelkész. Halálának évfordulóján egyháza, ausztriai és hazai gyülekezetei, mindazok, akik szerették, családjával együtt adtak hálát életéért és munkásságáért a Deák téri evangélikus templomban, az advent első vasárnapján tartott 11 órás istentiszteleten. A Kerepesi temetőben megkoszorúzták sírját, majd délután filmmel, zenével és szóval emlékeztek meg róla a Deák téri gyülekezeti nagyteremben.

Szépfolusi István élete, hűség

helytállása példaértékű. Azzal a biztos tudattal búcsúztak tőle szerettei és ismerősei, hogy tudták: „*Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg..., mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket.*” (Jel 14,13)

2000. december 7-én a bécsi XVI. kerületi, ottakringsi temető kápolnájában *Soós Mihály* bécsi nyugalmazott lelképásztor tartotta búcsúztatóját, míg Szépfolusi István hamvainak végső nyugalomra helyezésekor, december 19-én *D. dr. Harmati Béla* evangélikus püspök prédikált.

Forrás: www.evangelikus.hu

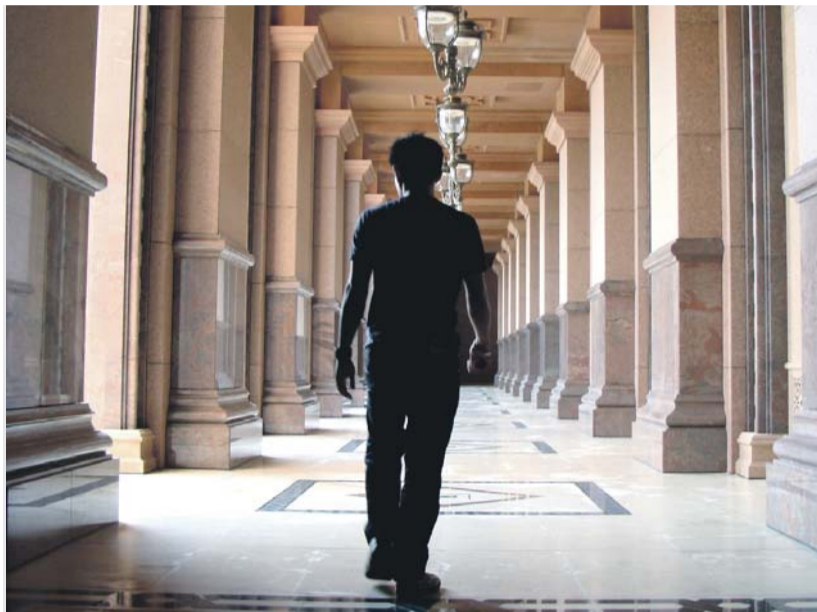
Nem vagytok többé idegenek...

„Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.” (Ef 2,18)

A majdnem három éve Németországba költözött család mindig a leghátsó padsorban ült istentiszteleteinken, pedig az első vagy a második sorban is lett volna bőven hely. „Ő nem presbiter, azonkívül ő Erdélyből jött, nem Magyarországról” – mondotta egy asszony, amikor szóvá tettem

ben), mint Isten „háza népének” tagjait, mint „a szentek polgártársait”, és nem éreztették volna – szavak nélkül is –, hogy őket „idegeneknek” és „jövevényeknek” tekintik – legalábbis egyelőre.

S mi lesz akkor, ha idővel – ilyen-olyan okok folytán – megürülnek az első padsorbeli helyek? Hiszen ha nem jönneek mindig „újak”, akkor előbb-utóbb megüresednek a helyek – s nemcsak elől.

megfigyelésem, s olyan természetességgel mondta, mintha ez mindent megmagyarázna.

Később „hullott le a hályog” a szememről: ő olyan helyről jött, ahol a helyiek a templomban tulajdonként őrizték megszokott, „papközeli” helyüket, s az újonnan jötteknek, a kisvárosba betelepülteknek, betelepítetteknek a hátsó sorokba kellett ülniük. Csak aki presbiter lett, az ülhett családijával közelebb a szószékhez, az Úr asztalához. Ez a tisztesség adhatta csak vissza valakinek a költözés következtében elvesztett emberi méltóságát.

Ez a család megmaradt a hátsó sorban ülők között.

Jót tett volna a gyülekezetnek, a gyülekezeti tagoknak is, ha ezt a családát, amelyet ide, közénk küldött a sors, úgy köszöntötték volna (legalább ebben a környezet-

Hogyan viszonyulunk az újonnan közénk érkezettekhez – akárhonnan jönnek is közénk? Valóban készek vagyunk-e megszokott érzés- és gondolkodásbeli „törzshelyeinket” elhagyni, feladni?

Megszégyenítőek Pál apostol sorai, melyeket az efezusiaknak írt: ő, aki valóban a zsidó, templomba járó Krisztus-követők „elitjéhez” tartozott, a közéjük vergődött idegeneknek, pogányoknak – akik keresztényekké akarnak válni – ajánl fel a magáéval egyenértékű helyet. Szívvelyen üdvözli őket, s elfogadja egyenrangúaknak – előfeltétel nélkül.

GÁBRY SÁNDOR (Köln)

(Az írás a rajna-vesztfáliai magyar gyülekezetek lapjából, a Protestáns Híradóból származik.)

Aki a javítást befejezi éltünk házán

„Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki [az Úrnak]. Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett, akár jól, akár gonoszat.” (2Kor 5,9–10)

Volt egyszer két szomszéd. Mind a ketten egyszerre kezdték felújítani a házukat, és mindkettejüknek ugyanannyi pénzük volt a költségekre. És mindketten ugyanakkor fogtak ki a pénzből: félúton. A munkáknak csak a felét voltak képesek befejezni.

Az egyetlen és legnagyobb különbség azonban kettejük közt az volt, hogy míg egyikük a ház külsejével kezdte a felújítást, addig a másik a belsejével.

Az első ugyanis így gondolkodott: az a fontos, hogy mindenki lássa, milyen szép házban élek, milyen rendben tartom a portát, mennyire adok magamra, a házamra, az életemre. Ezért kívül kezdem a munkát, utána majd befejezem belül is, azt úgysem látja senki, ráér.

A másik viszont azt mondta magában: nagyon sok dolgot ki kell javítani a házban, minél hamarabb, hogy ne romoljon tovább. Ha minden rendben van, utána ráérek a ház külsejét is kicsinosítani.

Így aztán, amikor elfogyott a két embernek a pénze, egyikük háza kívülről ragyogott, belül azonban egyre romló állapotban volt, a tető beázott, a parketta felhajlott, az ajtók nyikorogtak, az ablakok nem zártak rendesen; a másik házon kívülről annyira nem is látszott változás, de bent új tapéták, kicserélt vízcsövek, újralakozott padló és helyreállított szigetelés biztosította, hogy a ház még sokáig otthona lehessen lakóinak.

Őév estéjén, amikor végigjárnak, mi minden történt velünk az elmúlt évben, megláthatjuk azt is, mi melyik szomszédra hasonlítunk inkább. Arról szól az éle-

tünk, hogy kifelé a minél tökéletesebb látszatot tartjuk fent, vagy ezzel akár nem is törődve inkább a maradandó értékekre figyelünk?

Ez utóbbi a nehezebb. Nehezebb, mert láthatatlan. Eltakarják előlünk a mindennapi gondok, a szenvedések, a küzdelmek; sokszor még az örömeik is. Eltakarják, mert mulandó dolgokat állítanak elénk, és elhitegetik velünk, hogy ezek a fontosak: az egészség, a kényelem, a biztonság, a jólét.

Fontos dolgok? Lehet. Mint amennyire fontos, hogy egy ház külső homlokzata vagy a kerítése szépen ki legyen festve, vagy hogy a fű a ház előtt gondosan nyírva legyen.

De vannak ennél jóval fontosabb dolgok is. Fontosabbak, bár láthatatlanok. Mint amennyire láthatatlan kívülről, hogy egy ház ablakai jól zárnak-e, hogy nem ázik-e be a tető, hogy nem nyikorognak-e az ajtók. Láthatatlanok, de ezeken múlik, hogy lakható-e az a ház.

A hit, a reménység, a szeretet kívülről láthatatlanok, de ezeken múlik, hogy élhető-e az az élet. Sőt több is függ tőle, mint az élet.

Amikor a két szomszéd kifogyott a pénzből, arra kényszerültek, hogy eladják a házukat. Amikor az érdeklődők meglátták egymás mellett a két házat, először mindenki a kívül felújítottakra volt kíváncsi. Amint azonban meglátták az épület belsejében lévő hibákat, szinte menekültek onnan. Ráfanyalodtak a másikra, ám minden rossz érzésük tovaszállt, amint meglátták belül a kifogástalan állapotban lévő helyiségeket. Végül csak ez a ház kelt el.

Akár itt lakunk még, akár elköltözünk, sokkal fontosabb, mi a helyzet életünk házában belsejével. Mert az ítélő Isten, aki számon kéri rajtunk azokat a napokat, amelyeket ajándékba adott nekünk, nem a külsőnk alapján ítél. Nem dísz leszünk a polcán, amely lehet belül akármilyen üres, csak kívülről legyen szép. Ő be akar költözni a szívünkbe, ezért tüzetesen átvizsgálja lelkünk leg-

rejtettebb hibáit is. Csak azt a „házat” veszi meg, csak abban a lélekben vesz magának szállást, ahol otthonosan érzi magát, amelyik lélek együtt élte vele egész földi életét.

Leplezetlenül kell odaállnunk az ítélőszék elé. Hiába takarjuk le a repedéseket tapétával, a beázásokat lambériával, a hámló plafont álmennyezettel. Istenünk minden apró hibát megtalál, és számon kéri rajtunk.

Nem sok esélyünk van egy ilyen ingatlanfelügyelővel szemben. Biztos vagyok benne, hogy minden jó szándékunk ellenére valamennyiünkben található Istenünk egy-két, sőt jóval több hibát is, amelyet nem tudtunk életünk során megjavítani. Elfogyott talán a kitartás, a türelem, az erő, a szeretet... Ám őév estéjének evangéliuma biztosít bennünket arról, hogy nem kell e hibákkal egymagunknak megküzdenünk. Épp az, aki meg akarja „vásárolni” az életünket, ő fogja kijavítani a hibákat – helyettünk.

Jézus Krisztus, aki az elmúlt év minden egyes napján velünk volt, és a jövőben is minden napon velünk lesz, nem hagy magunkra, együtt éli velünk küzdelmes életünket, s ahol már a saját lehetőségeink véget érnek, ő fejezi be helyettünk a javítást. A saját vééréért cserébe elkéri házukat, és ha odaadjuk, beköltözik hozzánk, lelkünk az otthonává válik, s amikor tökéletesre kijavított házunkból mégis ki kell majd költöznünk, ő is befogad majd az otthonába, a mennyek országába, ahonnan már sehová sem kell többet hurcolkodnunk, mert ott élhetünk vele örökkön-örökké. Ámen!

Hátad adunk neked, Istenünk, hogy az év utolsó estéjén igéd fényében vizsgálhatjuk életünket. Köszönjük gondoskodó szeretetedet, amellyel ebben az esztendőben is megőriztél, és igéddelel tápláltál minket. Kérünk, ha éveink elfognak, akkor is tarts meg kegyelmesen veled és Fiaddal, az Úr Jézus Krisztussal való közösségben Szentlelked által. Ámen!

ZSÍROS ANDRÁS

Betlehem

A konyhában ültünk a földön, és a tűzhely meleg fénye kiugrott néha, meg-megsimogatván arcunkat. Hallgattunk, de magunkban megvallottuk, hogy a mű tökéletes, és nem is vettük le a szemünk róla. Tornyos volt, ajtaja volt, ablakai voltak, ahol be lehetett tekinteni (egy krajcárért!), és ha bent meggyújtottuk a kis gyertyát, kivilágosodott az egész épület valami boldog, meleg világossággal, mint a szívünk abban az időben.

Egyszóval: betlehem volt. A szent család kicsit oldalt dőlve állt, előtérben a jászollal és a jászolban Jézuskával, aki mosolygott, és kövér kis kezét ökölbe szorította, ámbár akkor még nem gondoltunk arra, hogy ha ez a kéz egyszer kinyílik, mekkora ragyogás árad belőle a világra. Subák, láncos botok, bajuszok és szakállak, kucsmák és a tornyos angyalsüveg már kész volt. Végre elindultunk:

– Szabad-e betlehemet köszönteni?

És hulltak a krajcárok Péter perselyébe, amely mind súlyosabban zörgött. Berta Jancsi ugyan apja szőrtarisznyáját is a nyakába akasztotta, hogyha valahol enni-válót is adnának, de inkább Pétert toltuk előre, zörgő perselyével figyelmeztetve a háziakat, hogy készpénzadományokat várunk. Na, és a büntetés aztán nem is maradt el.

Nem vettük észre, hogy a pénz ördöge vihog ránk, és szentesen elindultunk a szomszéd faluba, most már kizárólag azzal a céllal, hogy a perselyt megtöltsük. Csendes, borús, mégis kemény alkonyat volt. A hó nem olvadt, a varjak károgtak a jegegyén, és a völgyek hajlésaiban fenyegetően kék volt a köd. Útközben Király bácsival találkoztunk, aki érdeklődött, hogy hova tartunk.

– Csak ide, a szomszédba...

Az öreg felnézett az égre.

– Hát, én nem mondok semmit, de iparkodjatok, mert ujjan idő gyűn, hogy megemlegetitek...

– Sietünk, Király bácsi.

Igazán siettünk volna, de úgy megbámulták takaros betlehemünket, úgy tartóztattak bennün-

FOTÓ: LUKÁCS GÁBI

ket, etettek, itattak, és főleg úgy megtömték a perselyt, hogy se látunk, se hallottunk. Pedig közben feltámadt a szél, lenyomta a felhőket, és szitálni kezdte a havat. Ezt azonban a házak között alig lehetett érezni, de amikor kiértünk a szabad mezőre, belénk mart, és engem, aki a betlehemet vittem, majd belékölt a patakba.

– Egyenest! – vezényelt Jancsi. – Ha a nyárfás utat elértük, nincs semmi baj.

– Nem kellene visszafordulni?

– Nem! – üvöltötte Jancsi. – Engem agyonvernek, ha nem leszek ott az éjféli misén.

Az idő és a tér elveszett. A nagy subákat majd a földre nyomta a szél, a hó vágott, mint a jegecsap, és reszketve izzadtunk, ijedt kis erőnk utolsó megfeszítésével. Vánzorogtunk. A kis betlehem oldalát már feltépte a szél, és kísértetiesen csapkodta a papírt, miközben a kis bádogcsengő néha megkonduult, mint a lélekharang.

Nem tudtuk, hol vagyunk, és a szívünk körül halálos hidegen bujkált a félelem.

– Megfagyunk – mondta valaki, mire Bence Gábris leroskadt a hóra, és sírni kezdett. És csak álltunk. Összebújtunk Gábris körül, a betlehem lecsúszott kezemből a hóra.

– Imádkozzunk! – mondta ekkor Péter, és ennek a szónak a mélységében egyszerre végtelen csend lett, és abban a csendben alig hallhatóan, de mégis világosan megérintett bennünket meleg szárnyával a távoli harangszó.

– Harangoznak – ordította Jancsi. – Most már biztosan tudom az utat.

– Imádkozzunk! – mondta Péter, és imádkoztunk.

Az éjféli misén már otthon voltunk.

És azóta, ha nagy baj van, és kiesik kezemből a betlehem, azt az imát mondom, és azt a harangszót hallom még ma is.

FEKETE ISTVÁN

LÁTTA JÉZUST

Keresztelő János

Görögök jöttek föl a jeruzsálemi ünnepre a kéréssel: „Jézust szeretnénk látni.” (Jn 12,21) Mivel pedig számunkra ma fizikailag ez nem lehetséges, annál inkább érdekelnék azoknak a tapasztalatai, akiknek megadatott: látták az Urat.

Nehezen lehetne Jézus történetét elképzelni nélküle. Elvégre ő az Úr útkészítője, mintegy előfutára. Ő az a torzonborz pusztai prédikátor, akiről az evangélisták egyöntetűleg bizonyítják, hogy teveszór ruhában járt, amelyet bőrvő fogott össze, és aki amolyan vegetáriánus lehetett, mert sáskán és mézen élt.

Azt is tudni vélik, hogy megjelenése prófétai jövendölésnek megfelelő volt. Meg azt is, hogy országos hírnévre tett szert, annyira, hogy jeruzsálemiek, júdeaiak és Jordán környékiek futottak hozzá, hogy megkeresztelje őket. Megtérést prédikált, és Isten küszöbön álló ítéletével fenyegetett. Kérdezőknek azt is megmondta, hogy a megtérés mit jelent a konkrét élethelyzetükben: a sokaságot az irgalmasság cselekedeteire intette, a vámszedőket tisztességes üzletelésre és a katonákat erőtéljes önmegtartóztatásra (Lk 3,10–14). Valószínűleg ez készítette *Josephus Flavius* zsidó történetírót arra, hogy Keresztelőben nagyon fontos erkölcs-prédikátort lásson.

Gyanakvó hivatalosok is megkörnyékezték, mert mozgalmának nagy sikere igen gyanússá tette őt a szemükben. Azzal akarták beugratni, hogy mondja magát Messiásnak (hogy vádolhassák őt!). De János nem állt kötélnek.

Egy szép napon viszont megje-

elő a Törvény, s így gyakorolta a kiengesztelődést évenként egyszer a főpap. A bárány képe szorosán összekapcsolódott a büntől való tisztulással.

János tehát nem valami idillikus karácsonyi gyermeket lát maga előtt. Inkább nagypénteken akad meg a tekintete. Akit most lát, az lesz a keresztfán önmagát népe bűneiért feláldozó Megváltó. Mennyire messze került mai kereszténységünk Jézus Krisztusnak ilyen valós szemléletétől! Nem ártana tanulnunk Jánostól. Sőt még csak röstelkednünk se kellene miatta.

Hirdethette előbb a végítéletet, a közeli, isteni leszámolást. Meg is rémítette vele az embereket. Ám elég volt egy találkozás Jézussal. Azonnal érezte, hogy inkább azt kell hirdetnie, amit Isten a világ megmentéséért tett. Hiszen ő erre az ártatlan bárányra vetette mindazt a büntetést, amelyet mi, emberek érdemeltünk volna meg. A kereszténység minden korban megsínylette azt, ha üzenetében elhomályosult, vagy ha teljesen eltűnt belőle annak boldog híre, hogy csak ez az Isten Báránya Messiás hordozza el a világ bűneit.

Jánosnak a keresztelő mozgalomával igen nagy sikere lehetett, amit az evangélisták nem győznek eléggé hangsúlyozni. Igazán csodálkoznánk, ha nem érezte volna sikere fényében a saját személye fontosságát. De Jézussal való találkozása itt is döntő változást hozott. Mintegy János megtérését! Mind a négy evangélista megőrizte azt a kijelentését, hogy „*arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva a saruját szíjját megoldjam*”.

Ha valaki egy másik ember sa-

a példa követését. Ezt a jánosi magatartást próbáljuk begyakorolni, valahányszor ajkunkat ez a röstelkedő, szégyenkező vallomás őszintén hagyja el: „*Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj...*” (Mt 8,8)

Keresztelő Jánost azonban semmiképpen nem szabad egyoldalúan a pusztai útkészítő szerepébe beskatulyáznunk. Ennél sokkal nagyobb feladatra is vállalkozott. S ez annyira igénybe vette, hogy maga is megrendült bele. Börtönéből küldte el tanítványait Jézushoz, mert kételyei támadtak afelől, hogy jó célt követett-e. A kételkedést ő sem tarthatta meg magának. Mint ahogy senki sem, aki komolyan veszi a hitét. Mégsem bukott el a kísértés idején.

Matthias Grünewald állított Keresztelőnek egyedülállóan csodás emléket híres isenheimi oltárképén. A keresztben függő Jézus mellett áll János. Bal kezében tartja a Messiásra utaló Szentírást, lábánál áll az ártatlan, fehér bárány a kehelybe folyó vérével. János túlméretezett mutatóujjával mutat a Megfeszítettre, fölötte pedig ez a mondata olvasható: „*Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.*” (Jn 3,30). Ez pedig több álszerű udvariaskodásnál. Ez János hitvallása.

Az egyháztörténet tanúsítja, hogy vagy két évszázadon át próbálták Keresztelőt Jézus vetélytársává tenni. Bizony hosszán tartott, amíg a „jánosi messiáshívők” maguk is jól megértették mesterük határozott vallomását. Jézus az Úr, ő pedig ennek az Urnak méltó szolgálja.

A tanulást *Luther* vonta le emígy: „Sokan állítják, hogy nem

Isten kinyújtott kezét el kell fogadni

Beszélgetés Srna Zoltánnal, a szlovákiai Század evangélikus gyülekezetének megbízott felügyelőjével

Nyelvi és felekezeti kisebbségben élni nehéz és sokszor hálátlan feladat. Ez a kettős diaszpóralét azonban sok áldást is rejthet – megfelelő életszemlélettel. Alábbi interjúnkban egy ilyen pozitív gondolkodású emberrel beszélgetünk.

– *Elsőként beszéljünk a gyökereiről, amelyek a szlovákiai magyar evangélikussághoz kötik!*

Isten szereti a kicsinyeket, az ő kinyújtott kezét csak el kell fogadni. Gyerektáborok, ifjúsági alkalmak és számtalan más örömteli esemény színezi gyülekezetünk életét. Megszépült az – épp most százhuszonöt éves – istenháza.

Áldás az, hogy már nemcsak mi várjuk el a segítséget, de magunk is igyekszünk és tudunk is segíteni elesettebb testvéreinken. Bár mennyire csekélynek tűnnek is

– Tulajdonképp beleszülettem az evangélikus hitbe. Század és Ipolyszakállós kicsiny lutheránus közösségek a katolikus tengerben. Szüleim, távolabbi felmenőim is, egy református kivételével, mind evangélikusok voltak.

– *Milyen tapasztalatokat szerzett a felügyelői tisztségben?*

– 2001-ben lettem felügyelő, előtte néhány évig alfelügyelőként szolgáltam a testileg súlyos beteg, idős, de bölcs felügyelőnk mellett. A tapasztalataim pedig igen vegyesek, ha szabad így szólnom. Gyorsan változó világban élünk, s az egyházban nyugalmat, békét keresünk. Láttam növekedni gyülekezezteinket, örömeinkben, létszámban, hitben, de tapasztaltam az ifjabbak és az idősebbek, a régies és az újszerű ellentétét is, ugyanúgy, mint egymást kiegészítő áldását. Szeretném egyébként elmondani, hogy – közel egy éve – már nem vagyok felügyelő, bár a feladataimat elvégzem.

– *Mit érez a munka legnehezebb részének, és mi az, amit áldásként él meg?*

– A legnehezebb, hogy emberek különböző látásmóddal... Van, aki csupán gáncoskodni szeret. Van, aki önmagát a középpontba helyezi, s ilyenkor elsiklik a lényeg. Elszomorító a békétlenség.

De szerencsére inkább az áldást tapasztaltam. Áldás az, hogy egy kicsi gyülekezet mindkét templomában minden vasárnap lelkes hirdeti Isten ígését. Mert nem is olyan régen évekig nem volt lelkes, aki az úrvacsorát kiszolgálta Ipolyszakállósan.

Én szeretek csapatmunkáról beszélni, közösségben dolgozni, mert egy gyülekezet esetében nem is lehet másképp. Áldás az, hogy a gyakorlatban kialakulhatott egy laikus, ám lelkes munkaközösség, s kicsiny gyülekezetünk élete kiteljesedhetett. A jó

ezek az eredmények, én egyértelműen megtapasztaltam az Úr segítségét minden alkalommal.

– *Az anyaország miben ad példát Önöknek, és milyen példát adhat Magyarországnak a szlovákiai evangélikusság?*

– Evangélikusok vagyunk, és Jézus Krisztus által egyházat nyertünk öbenn. De más-más országban élünk, egyházszervezeteink is különbözőek, és eltávolodtak egymástól az elmúlt évtizedekben. A politika függvényében élni elszomorító, kiszolgáltatott helyzet. Sajnálatos, hogy „egy tőről szakadtan” bátoritanul építgetjük a hidakat. Talán azt is bátran kijelenthetem, hogy nem ismerjük egymást, ami ugyancsak elszomorító.

Nem igazán tudom megítélni a magyarországi helyzetet, de például én az egyház és az állam különválásztásának híve vagyok, amire egyfajta példát találunk Önöknél. Bibliikus, tisztább, bár bizonyára nehezebb ez a keskeny út. Közelebb van a hívekhez. Jeleltékeny ellátóhálózattal szolgálja híveit a magyarországi egyház. A Szlovákiai Evangélikus Egyház külsőségekben jelenik meg, de itt is egyre erősebb a bibliai alapú modernizáció igénye.

– *Miben látja a szlovákiai magyar evangélikusság jövőjét, illetve fennmaradásának lehetőségét?*

– Ténylegesen Isten kegyelmi idejét éljük. Ő tudja, milyen jövő vár ránk. A csüggedőknek bátorítást, bölcsességet, alázatot és kitartást ad megmaradni hitben és nyelvben. Nem könnyű feladat ez, főleg a közelmúlt szomorú történéseire gondolva. Kapaszkodni, fogódzkodni kell Isten kinyújtott kezébe. Tenni azt, ami neki tetsző, és ami kicsiny közösségünknek épülésére válik. Nem feledni az Ézsaiás prófétával küldött üzenetét: „*Én terölöd el nem feledkezem.*”

SZÜCS PETRA

lent nála az, akinek jövetelét addig ismeretlenül hirdette. „*Másnap János látta Jézust...*” – így vezet be az evangélista kettejük találkozását. Jézus Galileából érkezett a Jordán folyóhoz, ahol János keresztelt. Vajon kit láthatott Jézusban, és milyen hatással lehetett rá?

Látnoki erővel a világért szenvedő és áldozatvállaló „Isten Bárányát” látta vendégében. Már maga a bárány említése minden akkori hallgatóját rögtön a páskabárányra emlékeztette. Ezt írta

ruja szíjját megoldja, azzal elismeri, hogy az az ő ura, és ő csak rabszolga lehet. Ezt követelte a társadalmi rend akkor, s ez alól alig lehetett kivétel tenni. Ám János nem csupán a kor szokása szerint tudta magát az Úr rabszolgájának. Emlékezhetett arra, hogy Isten a népét születésétől fogva mennyire szolgálta: „*Tarka ruhába öltöztettek, és delfinbőr sarut hústam a lábadra...*” (Ez 16,10) S ha az Isten nem átalotta ilyen szolgálomunka végzését, Keresztelő csak annál nagyobb dicsőségnek tekinthette

ellenségei az evangéliumnak, sőt szívesen is hallgatják. Ám ez kevés. Ha tied az evangélium, és azt is megértetted, mit kíván tőled, üdvösséged elvesztésének terhe alatt meg is kell vallanod. Bármilyen történetjék is ezután. Különbözik nem vagy keresztény.”

Ezt tette János. Nem csoda, ha János evangélista azt mondja róla, hogy Istentől jött, és hogy tanúja az Urnak.

Ezzel vonult be örökre, példát adva, Jézus történetébe.

GÉMES ISTVÁN

HÍREK, KITEKINTÉS

München, Németország. A Bajor Evangélikus Egyházban 2525 lelkész dolgozik, közülük 865 nő. Ez az egyház Németországban utolsóként – 1975 óta – szentel nőket lelkésszé.

Föhr-sziget, Németország. A szigeten dolgozó négy gyülekezet létszámának egyharmada a szigetre látogató turistákból tevődik össze. A lelkészek munkaidejük felében az ő szolgálatukra állnak.

Torre Pellice, Olaszország. A valdens egyház zsinata tiltakozott az olasz nyilvános iskolákban ki-függesztett kereszttek ellen. Véleménye szerint a kereszt mint szimbólum nem része „az olasz civilizációnak és kultúrának”, hanem egyértelműen a római katolikus egyház egyeduralmát jelenti. Olaszország lakosságának kilencven százaléka a római katolikus egyház tagja, az evangélikusok részaránya összesen fél százalék. A valdens egyház 1979-ben egyesült a metodistákkal, ötvétezer-öttszáz tagot számlál.

Berlin, Németország. Evangélikus ébredési körök az *Arany Iránytű* elnevezésű kitüntetést adták át a német szövetségi parlament, a Bundestag CDU/CSU-frakciója vezetőjének, *Volker Kauder*nek. A politikus azon fáradzik, hogy a világszerte létező keresztényüldözések nagyobb nyilvánosságot kapjanak a parlamenti vitákban, előadásokban és újságcikkekben, ezért részesült az elismerésben.

Dietzhölzthal-Ewersbach, Németország. A Német Szabadegyházak Szövetsége lelkészeinek éves konferenciáján úgy döntöttek, hogy nők is végezhetnek lelkészi szolgálatot – öt évig tartó vita után sikerült az „áttörés”. A döntést nem írta alá az Önálló Lutheránus Egyház, a Hetednap Adventisták, a Herrnhuti Gyülekezetek és a Szibériából visszavándorolt németek gyülekezetei.

Drezda, Németország. 2011. június 1–5. között tartják a legközelebbi német evangélikus Kirchentagot (egyházi nap), amelynek témája: „*Ott lesz a szíved is.*”

Tübingen, Németország. Hat professzori állást biztosít a tübingeni egyetem a muszlim teológia oktatása számára. A tantárgyaik: a Korán, az iszlám jog, az iszlám története, Korán-magyarázat, hit-tan és próféta hagyomány. Az egyetemet azért választották ki az iszlámoktatás céljára, mert közel fekszik Stuttgarthoz, ahol hetven ezer muszlim él; ők huszonhat különböző gyülekezetet és egyesületet tartanak fenn.

Fulda, Németország. A helyi római katolikus püspök nem engedélyezte a szakadár Pius-testvériségnek (Szent X. Pius Papi Testvériség), hogy a dómban a régi, hagyományos formában misézzenek. A püspök szerint – bár a pápa békülni akar velük – mégsem engedheti meg, hogy templomában olyanok misézzenek, akik a II. vatikáni zsinat határozatait elutasítják. A zsinat pedig a hagyományos miseformát megszüntette.

Melbourne, Ausztrália. A néhai *Frank Sinatra* amerikai énekes egy dalával akartak valakit elbűsü-

tatni a temetésén, ezt azonban a helyi római katolikus pap szigorúan megtiltotta. Szerinte a temetés a halottnak „Isten kezébe való átadása”, nem csupán érzélgős emlékezés a földi életére. A tiltás ellen egyre nagyobb a tiltakozás: fiatalok egyéni módon szeretnének emlékezni halottaikra, nem pedig „megkövesedett rituálékát” kívánnak.

Jeruzsálem, Izrael. A miniszterelnök terve szerint Izrael összes lakosának esküt kell tennie Izrael államra. Bírálok szerint ezzel csak azt akarja elérni, hogy a zsidóknál többször szaporább arab lakosság mintegy jogilag is alávesse magát a (nem szeretett) Izrael államnak.

Nürnberg, Németország. Tudományos kutatások is megerősítettek, hogy azok a gondozók, akik demens betegeiket „vallásosan” is ápolják, összehasonlíthatatlanul jobb eredményeket mutatnak fel.

Varsó, Lengyelország. A szinte teljesen római katolikus lengyelek között egye erősebben szólnak meg különböző antiklerikális mozgalmak. Egy új párt, amely magát „Modern Lengyelországnak” nevezi, már ilyen programmal kíván részt venni a 2011-es országgyűlési választásokon.

Berlin, Németország. A jezsuita rend által megbízott ügyvéd száz-tizenöt olyan esetet vizsgál, amelyben rendtagok szexuális el-tévelyedéseiről van szó. A rend vezetése bocsánatot kért, és szégyennek nevezte, hogy soraiban ilyesmi előfordulhatott.

Asztana, Kazahsztán. Az Orosz Ortodox Egyház szent szinódusa *Alekszandr*t, a korábbi kostromai érseket nevezte ki egész Kazahsztán metropolitájává. Az új metropolita tervei között szerepel az egyházkerületek kibővítése és lelkészképző szemináriumok alapítása.

Moszkva, Oroszország. Az orosz kormány kétféle millió dollárral támogatja az UNESCO-t a koszovói szerb kolostorok restaurálásában. Ezenfelül javasolja, hogy hozzanak létre alapítványt ezeknek a kolostoroknak az őrzésére, mert a koszovói kormány ezzel nem törődik.

Riga, Lettország. A lett igazságügy-minisztérium 2009-ről közölt adatai szerint igen tarka képet mutat a lakosság vallási hovatartozása. A lutheránusoknak 315 gyülekezetük van, az ortodoxoknak 119, a baptistáknak 93, az óhitűeknek 68, az adventistáknak 51, a pünkösdistáknak 52, a reformátusoknak 41.

Vilnius, Litvánia. A római katolikus egyház vezetősége nem engedélyezte, hogy a város katedrálisában ravatalozzák fel a korábbi államelnököt, *Algirdas Brazauskas*t. „Aki nem járja az egyház útját, az halálában se várjon el jutalmat” – így szólt a megokolás.

Bukarest, Románia. Az ortodox egyház a *Ceausescu* által építtetett „nép háza” közelében 120 méter magas, vasbeton, tíz aranyozott kupolával díszített templomot kíván építeni, amelyben ötezer ülőhely lenne. Építéskörök bírálták az egyházi tervezést és a tervet „karikatúramonstrumnak” csúfolták.

Kalinyingrád, Oroszország. Az orosz hatóságok huszonhat teltet adományoztak az ortodox egyháznak; közülük tizenötön lutheránus templomok álltak, amelyek időközben romossá váltak. Az év elején már két evangélikus templom jutott erre a sorsra.

Trabzon, Törökország. Augusztus 15-én tartottak újra – nyolcvannyalc év után – ortodox istentiszteletet a világörökségnek számító Sumela-kolostorban. A török kormány – erős nyugati nyomásnak engedve – megengedte, hogy a kolostorban évente egyszer keresztény istentiszteletet tarthassanak. Cserébe azt követelte, hogy a görög kormány engedélyezze Athénban iszlám templom építését.

Würzburg, Németország. Az *Universelles Leben* („általános élet”) nevű szekta óriási plakátokkal biztatja a lakosságot az egyházakból való kilépésre. Azt tervezi, hogy a városban emlékművet állítanak „az egyházak áldozatainak”.

Santiago de Chile, Chile. Jelentések szerint a harminchárom délchilei bányász, akiket csaknem csodás úton mentettek meg, két hónapos rabságuk alatt rendszeresen tartottak istentiszteletet. *Mário Gómez Heredia*, a legidősebb bányász volt a szervező, s ő is hagyta el utolsóként a beomlott bányát.

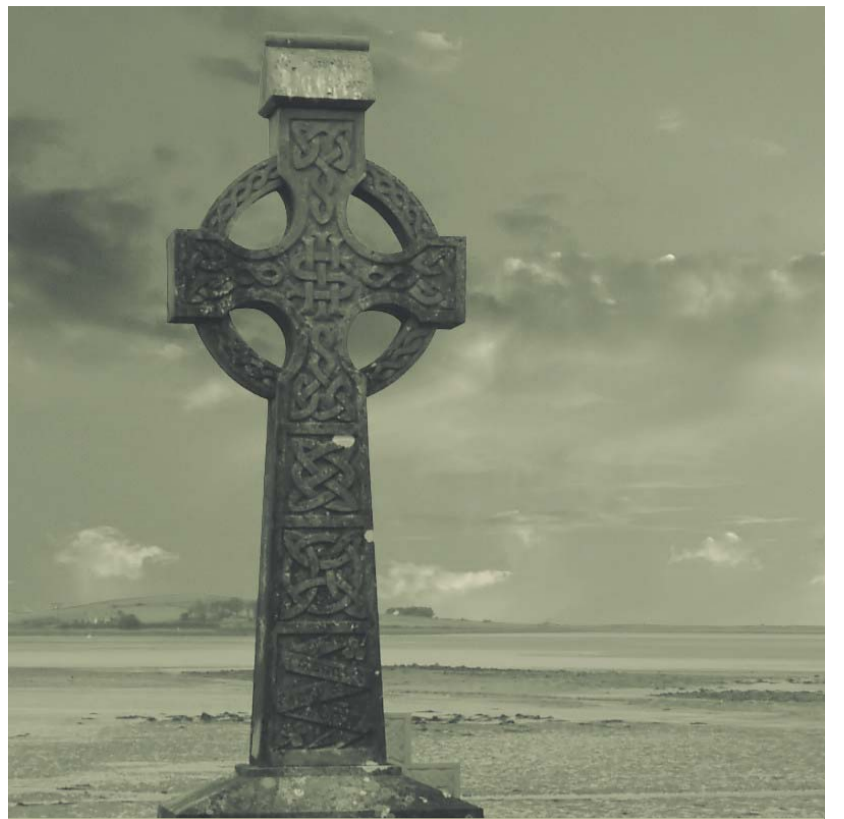
Freiburg, Németország. Miután a Németországi Protestáns Egyház (EKD) jelenlegi elnöke egyik nyilatkozatában kijelentette, hogy Jézus „szűztől születése” nem lényeges része az *Apostoli hitvallásnak*, igen sok kritikus jelentkezett szólásra. Ezek szerint nincsenek „fontos és nem fontos” részei a hitvallásnak. A szűztől születés nem biológiai kitétel, hanem a keresztény hit tapasztalata arról, hogy Isten és Jézus Krisztus nem játszhatók ki egymás ellen, hanem mint apa és fiú egybetartoznak.

Genf, Svájc. Krisztus-hívó zsidók hirdetik az interneten, hogy Jézus a megígért messiás. Közlésük szerint a folyó év első felében több mint ötvétezer látogatták meg weblapjukat. Feltehető, hogy ezek közül némelyek csatlakoztak is valamelyik zsidó-keresztény gyülekezethez.

Fokváros, Dél-afrikai Köztársaság. Az evangélikációt szorgalmazó mozgalom harmadik konferenciáján több mint négyezer küldött vett részt. A mozgalom – saját adatai szerint – 420 millió keresztényt képvisel. Fájdalmasan érintette a konferenciát, hogy a kínai hatóságok nem engedték kiutazni a körülbelül 130 milliós kínai keresztény egyház küldötteit.

Stuttgart, Németország. A Német Bibliatársulat adatai szerint 459 nyelven olvasható a teljes Biblia; részletekben további 836 nyelven. Az *Újtestamentumot* 1213 nyelvre fordították le. 1990 nyelv esetében a szakemberek most dolgoznak a fordításon. 2200-ra tehető azon nyelvek száma, amelyekre még le kellene fordítani a Szentírást.

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: G. I.

Azt kívánom neked,
Hogy az óév utolsó napját csendben érd meg.
S hogy mindazt, ami abban nem kívánságaid szerint alakult,
a feledés mély tengerébe dobjad.
S hogy csak azt tartsd meg,
ami sikerült,
s amit ajándékba kaptál.
Így bizalommal telve
tekinthetsz a következő év elé.
Adjon az Úr neked egy nagy adag
szerencsét és egy kevés borút is.
Az egyiket azért, hogy örvendezz neki,
a másikat pedig azért,
hogy a jótól megkülönböztess.
(Ír áldás)

Adomány

Lapunk kiadásának költségeihez szeretettel várjuk olvasóink támogató adományait a Magyar Evangélikus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank 12010886-00146767-00100002 számlaszámára (külföldről HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002).

Értesítjük lapunk olvasóit, hogy az *Útitárs* azon számai, amelyek 2008 januárja után a Maek gondozásában jelentek meg, teljes terjedelmükben olvashatók a www.maek.lutheran.hu weboldalon, illetve az *Evangélikus Élet* archívumában, a www.evelet.hu címen. Lapunk további számai is folyamatosan felkerülnek a világhálóra.

ÚTITÁRS

Magyar evangéliumi lap
Megjelenik hatszor egy évben
Kiadja a Magyar Evangélikus Konferencia (Maek)
1088 Budapest, Puskin utca 12. (telefon: +36 1/338-2302)

Felelős kiadó: Pröhle Gergely elnök
Felelős szerkesztő: Szűcs Petra
(telefon: +36 20/824-8854, e-mail: petra.szucs78@gmail.hu)
Megrendelés, információ: Zászkaliczky Pál (e-mail: maek@lutheran.hu)

A lap ingyenes, a nyomda- és postaköltségre adományokat kérünk és elfogadunk.
Bankszámla: Magyar Evangélikus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank
Bankszámlaszám (belföldről): 12010886-00146767-00100002
(külföldről) IBAN: HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002
SWIFT: UBRTHUHB